

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
SWEDISH WEEKLY
P. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by
THE CANADA WEEKLY PRINTING CO. LTD.,
a joint stock company, incorporated under the
laws of Manitoba, at its office and place of
business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
TELEPHONE: 29 011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Halvt år i förskott	\$2.00
Halvt år i förskott	1.50
Halvt år i förskott	1.00
Halvt år i förskott	0.50
Halvt år i förskott	0.25
Halvt år i förskott	0.10
Halvt år i förskott	0.05
Halvt år i förskott	0.02
Halvt år i förskott	0.01
Halvt år i förskott	0.00

PRENUMERATIONSPRIS: \$2.00
Halvt år i förskott \$2.00
Halvt år i förskott 1.50
Halvt år i förskott 1.00
Halvt år i förskott 0.50
Halvt år i förskott 0.25
Halvt år i förskott 0.10
Halvt år i förskott 0.05
Halvt år i förskott 0.02
Halvt år i förskott 0.01

ANNONSPRIS PÅ BEGRÄNS.

Enligt lag, 3 gånger
Dagannonser med svart ram och botten 1.50
Förvarningsannonser, enkla, etc. 50c per gång
Strymme och återstående i två veckor gratis. Detalj-
ang för annonser bör alltid inlämnas i förskott.

Torsdagen den 7 juni 1928.

STATSUNDERSTÖDD SVENSK
EMIGRATION.

ENLIGT senaste hitkomna svenska tidning-
ar har fru Nelly Thyning i den svenska
riksdagens andra kammare interpellat stats-
minister Ekman angående arbetslösheten i Sve-
rige och emigrationen.

Hon frågar om regeringen kan förväntas
vilja utskicka en studiekommission som under-
söker möjligheterna för emigration och om re-
geringen är beredd att hjälpa sådana arbetslösa
som på eget ansvar önska utvända, men sakna
medel därtill.

I samband med denna interpellation är
det av intresse att konstatera Kung. Socialsty-
relsens ställning till emigrationen och utskän-
det av av staten tillstått studiekommissioner.

För någon tid sedan meddelades i pressen
att Tjänstemannaförbundets arbetslöshetskom-
mitté ingått till regeringen med en
framställning att Kungl. Maj:t skulle utse le-
damöter i en studiekommission, som på inbju-
dan av Canadian Pacific Railway skulle ut-
skickas till Kanada i och för undersökning av
möjligheterna för en svensk kolonisations härstä-
des samt bevilja anslag till kommissionens ex-
trautgifter.

I sitt uttalande över denna framställning
anför Socialstyrelsen, att det synes styrelsen
olämpligt att det allmänna genom att utse
representanter i den ifrågasatta studiekommis-
sionen eller genom att bereda den ekonomiskt stöd
skänker densamma i Sverige och i utlandet en
yttre, men sakligt icke garanterad auktoritet av
sakkunniga och av representanter för mera
allmänna svenska samhällsgrupper och inter-
essen.

Det har ju under de sista åren gått en
ständig ström av folk som skola "undersöka
förhållandena" här i Kanada, skola de mest
olikartade uppfattningar om sociala frågor, poli-
tiker, vetenskapsmän, affärsmän, jordbruks-
experter och journalister m. m. att det väl nu
skulle kunna anses vara nog för Sveriges räk-
ning. I stort sett ha alla dessa delegationer
kommit till samma resultat beträffande Cana-
das möjligheter att kunna erbjuda arbete för
sådana personer, vilka vilja äga sig åt jord-
bruk, skogsanväring och gruvindustri.

Men alltför sällan arbetslösheten i Sve-
rige alltså och mer börjar bli av så kritisk
art, att en lösning på problemet synes dagligen
mer avlägsen, blir emigrationen också allt mer
och mer aktuell.

Den svenska pressen, som i årtal de-
batterat arbetslöshetsproblemet utan att komma
lösningen något märkbart närmare, har tagit
fasta på fru Thyningens interpellation och ännu
ventilerat emigrationsfrågan.

I "Ny Tid", Göteborg, har en med de
canadensiska förhållandena synnerligen välin-
försedd redaktionsmedlem gjort en mycket kon-
struktiv utredning om emigrationen med Cana-
da som slutmål och vad som från Svenska sta-
tens sida kunde göras för att skapa intimare
kontakt mellan Sverige och Kanada i upplys-
ningshänseende.

Ur denna artikel tilläta vi oss anföra:
"Naturgivets stör arbetslösheten som bak-
grund till intresset för emigration. Det är va-
ri svårt att leta ut förutsättningar för att ar-
betslösa skulle åka efter år utan framtidsöpp-
narna i landet om naturen på andra håll mera
givit tillhandahåller livsuppehållet. Det är
möjligt, och med troligt att Sverige kan
komma att sysselsätta en större folkmassa än
nu. Vi veta inte så mycket om våra utveck-
lingsmöjligheter att man kan säga hitintills
men icke vidare. Det kan dock icke besträvas av
medborgare att han skall stanna arbetslös eller
i små och knappa existensförhållanden i Sve-
rige medan han väntar på en övrig framtid om
han i ett annat land kan finna utvecklingsmöj-
ligheter. Den svenska emigrationen hittills har
icke huvudsakligen varit en emigration av ar-
betslösa; det har varit sådana som emigrerat
vilka i större och vidare förhållanden önskat
skapa sig en bättre framtid. Knapphet på exi-
stensmedel har varit en större orsak till emigra-
tion än brist.

Emigrationsproblemet är i våra dagar ett
annat. Ett stort antal människor äro ur
stånd att finna sysselsättning inom landet. Or-
sakerna härtill ha många sökt utfinna, men än-
nu har en tillfredsställande utredning icke kun-
nat åstadkommas. Å andra sidan äro möjligh-
eterna att utanför landets gränser finna ut-
komst icke lika åtkomliga som tidigare. Detta beror
nog till stor del på individens själv. Man beror
när man behandlar denna fråga ligga alla
personliga intressen åsido; ty, frågan är icke:
Vad födel kan jag häva av att tillföra detta
förbund? Den måste, enligt min tanke anses
som en kollektiv sådan. Om man betraktar
saken från denna synvinkel, borde det bli vi-
da lättare att förstå nyttan och behovet av ett
kraftigt Svenskt Förbund i Kanada.

Ett mål för Svenska Förbundet är inte
svårt att finna, om man bara har viljan. Jag

hetsproblem eller ens lätta den bästa arbets-
lösheten är för landet genom emigration till
Kanada är utelutet. De människor som gå
dit äro i regel icke desamma som bilda siffror
i arbetslöshetsstatistiken. De som hittills emi-
grerat till Kanada äro i regel sådana som i
första hand ha utsett att få arbete i Sverige.
Om de däremot ha utsett att slå sig fram på
samma sätt i Sverige som i Kanada är en an-
nan fråga. En duktig karl har betydligt bättre
arbetsgrunder i detta stora land än hemma i
Sverige.

Det är, om man något känner till förhål-
landena sålunda svårt att våga påståendet att
eventuellt statsunderstöd till arbetslösa, villiga
att emigrera till Kanada, skulle vara någon
lämplig lösning. Bortsett från de rent prak-
tiska olägenheterna är det också motbjudande
att staten skulle på sådant sätt engagera sig i
emigrationen. Sveriges arbetslöshetsproblem
måste redas ut på andra vägar. Vi ha icke
inom landets egna gränser gjort den kraftan-
strängning, att den hopplösheten väl kan vara
att rekommendera som består i offentlig un-
derstöd åt dem, som vilja lämna landet. Det
är på andra områden statens skyldighet träder
in, då det gäller denna sak.

Som läget i Sverige är måste man all-
jämt räkna med emigration. För närvarande
är det till och med så att man måste räkna med
den såsom önskvärd. Statens skyldighet måste
då vara att göra vad den kan för att se till,
att den som lämnar landet icke gör det i blind-
do. En sådan verksamhet bör bedrivas att den
som emigrerar har möjlighet att få objektiva
uppgifter om det land, till vilket han ämnar
sig. Vål motiverat måste man alltså anses det
vara att staten utskick en studiekommission i
den mån som införskaffade upplysningar icke
räcka till. Det bör erinras om att åtminstone
vid två tillfällen personer i officiellt uppdrag
varit i Kanada för att där undersöka förhål-
landena.

Vidare måste staten anses ha skyldighet
att intressera sig för emigranterna även sedan
de anlänt till emigrationslandet. Sverige har
hittills gjort ganska litet för den saken. I Ca-
nada, som dock sedan flera år tillbaka är ett
icke oöbetligt emigrationscentrum för svens-
kar, har på privat väg de institutioner upprättat
samt taga sig an emigranterna, när de an-
lunda. Icke förän på alla sista tiden har sta-
ten visat något nämnvärt intresse för svenskar
i Kanada.

Det är på dessa områden staten har skyld-
igheter. Den bör draga försorg om att objek-
tiva upplysningar spridas om förhållandena
i de länder, dit svenskar emigrera, eller kunna
tänkas emigrera. Staten bör icke förlora in-
teressen för och kontakten med svenskarna, se-
dan de väl givit sig av".

De sista paragraferna förtjåna speciell
uppmärksamhet.

Vid redaktör Stefan Oljelunds besök här
i landet föregående är och vid amanuens
Smiths besök här i år hava åtskilliga diskus-
sioner förts i avsikt att framlägga ett kon-
kret förslag om hur en dylik statsunderstött upplys-
nings- och hjälpverksamhet skulle organiseras.

Enligt vad vi lyckats utröna torde om
möjligt redan i år, dock senast nästa år Kungl.
Socialstyrelsen till riksdagen framlägga ett för-
slag om att stämpelavgiften å 4 k. utvandrings-
kontrakt, vilka av varje emigrant måste under-
tecknas, höjas från nu gällande 50 öre per kon-
trakt till 1 krona och 50 öre eller mer om så
skulle anses nödvändigt och att dessa penning-
ar redovisas till Riksskatten och icke som förr
tillfalla polismyndigheterna i den ort, resenären
avreser från.

Då staten på så sätt och genom indirekt
beskattning erhåller medel till förlagande skul-
le dessa kunna anslås till upplysning och hjälp-
verksamhet för svenska emigranter i det land,
dit största utvandringsströmmen från Sverige di-
rigeras, nämligen Kanada.

Genom att sedan här i landet formera en
kommitté med delegater från samtliga organi-
sationer inom våra svenska kolonier skulle en
absolut pålitlig och opartisk upplysningsverk-
samhet kunna etableras samtidigt som denna
kommitté skulle kunna samarbeta med härra-
rande redan förefinniga svenska arbetsförmed-
lingar och på så sätt bereda nykomma det stöd
och den hjälp de eventuellt kunna vara i
behov av.

Ett av huvudvillkoren för att en sådan
kommitté skall kunna lyckas i sitt arbete är
emellertid att alla delegater och tjänstemän in-
om densamma äro oavlönde. Penningarna må-
ste komma de behövande tillgodo och ej försläp-
pas på dryga avlöningar åt dem som påtaga sig
det arbete, som är förknippat med kommitténs
verksamhet.

Det är högst sannolikt att detta förslag
kommer att så igenom och att vi till nästa år
kunna påräkna ekonomiskt stöd från Sverige i
enlighet med ovanstående. Det är därför på
sin plats att vi redan nu börja tänka på denna
viktiga sak, så att, när det eventuella erbjudan-
det kommer, vi äro beredda att mottaga det
och förvalta det, så att de, vilka äro i verkligt
behov av vår hjälp få största möjliga nytta av
detsamma.

Det borde väl näppeligen vara nödvän-
digt att i detta sammanhang påpeka att ett så-
dant anslag från Sveriges sida medför redovis-
ningskyldighet och att redovisningarna komma
att inflyta i svenska tidsningar här i landet så-
väl som i "Sociala Meddelanden" i Sverige.

SVENSKA FÖRBUNDETS MAL

För S. C. T. av O. L. HOLMGREN.

MYCKET har både talats och skrivits om
dessa ämne, dock synes för många frå-
gan vara höjld i ett visst dunkel. Detta beror
nog till stor del på individens själv. Man beror
när man behandlar denna fråga ligga alla
personliga intressen åsido; ty, frågan är icke:
Vad födel kan jag häva av att tillföra detta
förbund? Den måste, enligt min tanke anses
som en kollektiv sådan. Om man betraktar
saken från denna synvinkel, borde det bli vi-
da lättare att förstå nyttan och behovet av ett
kraftigt Svenskt Förbund i Kanada.

Ett mål för Svenska Förbundet är inte
svårt att finna, om man bara har viljan. Jag

skall här framlägga ett förslag, som jag för
min personliga del anser böra vara värt att be-
aktas. Vi ha t. ex. frågan hur vi bäst skola
kunna stödja nykommar, som för närvaran-
de är en av Canadas viktigaste frågor. I vårt
fosterland, Sverige, är emigrationsfrågan just
nu en sak, som är av stor vikt för detta land,
och man har där fått blicken öppen för, att
Sverige och dess regering ha vissa skyldigheter
gentemot emigranten, även sedan han anlänt
till sin bestämmelseort.

Därför anser jag det vara vår skyldighet
gent emot vårt fosterland, att i detta fall räc-
ka, en hjälpande hand. Därigenom skulle vi på
samma gång gagna både vårt "Fosterland"
och vårt "Adoptivland".

Sjukhet och Alderdomshem ha föreslaga
som värdisa mål för Svenska Förbundet.
Jag frågar, finnes det någon av oss som tror
på, att vi svenskar, med de små resurser vi för-
foga över, skulle kunna åstadkomma något
bättre än vad som redan finnes? — Jag tror
det ej. Svenska Förbundet har dock i detta av-
seende en stor plikt att fylla, ty det skulle vara
dessa Förbunds sak att se till det sjuka och
älderstigna landsmän finge den skötsel och den
vård, som de behöva och som med rätta till-
kommer varje medborgare. Vore inte detta ett
lika gott mål att uppstå, som det redan förelä-
gna, och det har dessutom den fördelen att
vara utförbart.

Jag anser dock, att innan man kan göra
något, vare sig i den ena eller andra riktningen,
så måste man ha en fast grund att bygga på
och en sådan grund skulle ett fast och väl or-
ganiserat Svenskt Förbund vara.

Förbundets styrelse skulle i detta fall
bilda centralpunkten för allt svensktarbete i
Kanada och i allt en förbindelselänk mellan
Sverige och svenskarna här, och, som jag redan
föret påpekat, bli till oöverdrigt gagn för båda
landens, och här, särskilt för oss själva.

Jag hoppas att dessa frågor komma att
vid det stundande årsmötet genomgående be-
handlas och leda till beslut, som kunna ligga
till grund för Förbundets framtida verksam-
het.

Till sist en vänlig upmaning: Kom till
Midsommarting vid Fishing Lake! Kom
med föresats att fullborda det hittills endast
påbörjade företaget och därmed inränga oss
svenskar som en medverkande kraft i skapan-
det av en stor Canadensisk nation!

"PARALLELER".

"SVERIGE en ekonomisk stormakt",
den satsen har lyst emot oss den se-
naste tiden. I ett brev från Tyskland till "Ny
Tid", varur vi tillata oss citera följande, kun-
de socialdemokratiska ungdomsförbundets ord-
förande, hr Rickard Lindström till de vittnes-
börd, som fört frambrutits härom ytterligare
lägga att Sverige som industriellt företagsland
starkt uppmärksammas i utländsk press.

"Tändstickstrusten breder ut sitt inflytan-
de på ett sätt som för övrigt inte bara är fröj-
defullt, ty här äro makter i rörelse, gentemot
vilka arbetarnas organisationer med sina nua-
rande resurser äro ganska betydelselösa. Kul-
lager är sedan länge en världsomfattande, Asea
sträcker sig in i andra länder, särskilt Ryssland
och Italien, L. M. Ericssons telefoner är ett
världsvide fenomen, det som heter i en tysk ti-
dning, "svenska lokomotiv rulla ned till Turkiet,
svenska turbiner krossa världshaven" och man
kan tillägga, all världens axellageringar som
formel drivkraft vira runt i svenska kullager,
svenska elektriska motorer och generatorer
transformera elektrisk kraft o. s. v.

Det låter inte dåligt. Våra industrimän
och tekniker, som tillsammans med våra ar-
betare i första hand skapat möjligheterna till den
industriella utveckling, äro också medvetna
om, att Sverige är långt kommet. "Talet om
Sverige som ekonomisk stormakt kan i vissa av-
seenden ha sitt berättigande", säger en av de
ledande i Sveriges industriförbund på en tid-
nings fråga. "Utan tvekel ha vi skapat oss en
uppmärksam ställning på världsmarkna-
den", tillägger denne kunnare, men han inrym-
mer omedelbart ett men. "Det kunde vara än-
nu bättre, om inte alla dessa svårigheter förelä-
ge i form av höga löner, osäkra arbetsförhål-
landen, en snäv social lagstiftning och de höga
skatterna".

Alltså, trots den utveckling Sveriges in-
dustri undergått som uppmärksammas i utlan-
det på ett sätt, som aldrig förr, skulle det ha
varit ännu bättre om industrin haft större rörel-
sfrihet. En fråga är berättigad att ställa.
Hade de svenska arbetarna och det svenska
folket även haft det bättre? — Ett svar på
den frågan har den industriens part, som är den
drivande i det arbete vars resultat industrimän-
nen beteckna som höga löner, social lagstift-
ning och, låt oss gå med på det, osäkra arbets-
förhållanden, rätt att kräva. Innan det svaret
givits torde ingen frukta att diskussion kunna
upptagas mellan parterna i industrin.

Industriförbundet är emellertid inte den
organisation som i första hand skall ägva svaret.
Det är att söka hos Svenska arbetsgivarföre-
ningen. Tilläts vidare får man nöja sig med det
besked denna organisation givit i sin årsberättelse.
Den säger utan minsta tvekan att löner-
na äro för höga i Sverige och att de utgåro och
äro utgjort, det måste tilläggas, att hinder för
produktions fortgång och utveckling. Trots
de utgifter som motsatsen som lämnats från oli-
ka håll.

I årsberättelsen heter det:
"En hög lönenivå behövs i och för sig
icke vara en olägenhet för ett land. Kan nä-
ringlivet i landet, trots arbetarnas läge blom-
stra och utveckla sig, är en av goda löner be-
tänning hög levnadsstandard hos arbetarklassen
snarare en förmån. Men ligga arbetarnas
börje in som betingas av situationen inom pro-
duktionen, äro de självfallet ett hinder för det
ekonomiska livets utveckling. I vårt land torde
icke finnas någon nationalekonom eller o-
partisk sakkunnig bedömare, som icke anser,
att den allmänna lönenivån nätt är sådan höjd,
att den är en fara för produktions- och järna
fortgång och utveckling".

Medlet att undanröja denna fara må-
ste naturligtvis vara en lönereducering. Arbets-
givarföreningen är dock icke sådant att se in
på den vägen, enligt följande i berättelsen:

"Vill man ur arbetsgivar synpunkt söka
åstadkomma en reducering av de reala arbets-
löerna, har man i regel icke annan möjlighet
än att följa endera av två utvägar, antingen den
att med användande till det yttersta av de
maktded, som så arbetsgivarna till buds, på
en gång verkställa en våldsam pressning nedåt
av lönerna eller också att nöja sig med att sö-
ka förhindra förhöjning av lönenivån och så-
lunda, då arbetslöerna otvivelaktigt över hela
världen äro stadda i ett oavbrutet stigande, så
småningom bringa den svenska lönenivån i pa-
riet med lönelaget i länder, som konkurrera
med oss. Av dessa utvägar har man inom före-
ningen under senare åren valt den senare.
Man har ryggat tillbaka för de bittra och lång-
variga arbetsstridigheter, som måste vara för-
knippade med ett försök att gå fram på den
förstnämnda vägen".

Uttalandet bör uppmärksammas. Det
är gott och väl att arbetsgivarföreningen avstått
från att på våldets väg reducera lönerna. För
pappersmasselouetten betecknas som ett be-
klagligt avsteg? Det torde emellertid bli gan-
ska svårt att förhindra löneökningar, om arbeta-
rens föreställningar att industrin är i stånd
att betala bättre. Det föreligger här en mot-
sägelse. I årsberättelsen erkänns på ett annat
ställe att "de ekonomiska förhållandena i vårt
land under 1927 i stort sett ytterligare förskju-
tit sig i gynnsam riktning". Kanse är det i
medvetandet om, att arbetarna om de tro
att industrin förmår bära bättre villkor, icke
räder medlemmarna att rusta sig för komman-
de strider, enär "många tecken tyda på att
arbetsfreden endast är temporär".

En stridsfanfar blir sålunda utsatt på
ett konstaterande av att utvecklingen varit
gynnsam. Sådant kan inte vara meningen. För-
eningen borde finna det mera angeläget att så
tillrättalägga förhållandena att en fortsatt
gynnsam utveckling för industrin kommer även
arbetarparten till godo. Oss förefaller det,
som om en relativt hög lönenivå och den gyn-
nsamma utvecklingen äro parallellföreteelser, icke
motsärande företeelser. Arbetsgivarföre-
ningen gör dem till motsatser. Till sist måste
dock företagens utveckling och de anställdas
krav på ökad del i avkastningen löpa jämsides.
Att redan från början förklara dessa ting oför-
enliga är att handla stick i stäv med de utfäl-
landen om att bättre samförstånd måste skapas
inom industrin, som ledande män i arbetsgiva-
reföreningen på senare tid låtit undfalla sig".

(N. T.)

Uppifrån och nedifrån.

Nu börjar folk bli elaka på vår tappra
viking Chas. A. Lindbergh. En Texasredak-
tör, Gene Howe, för tidningen Amarillo News-
paper, påstår nämligen att Lindbergh blivit
tjockhuvad och är högfärdig. Bara där-
för att han icke skakade hand med de tusen och
åter tusen, vilka församlades för att titta på
"underbarnet" och kanske också därför att han
tröttnat på att dra på smilbandet jämt och stän-
digt. Det skall allt vara i Texas man skall få
håra sådana "tjockskalliga" uttalanden.

Plagiat är något som är värt allas för-
akt. Särskilt när det kommer från ett organ,
som kallas sig "kultur" organ.
I Svenska Amerikanska Posten för den
23 maj hitta vi under avdelningen "Folkets
Röst" en vacker dikt kallad "Vårn". "För-
fattad" av signaturen Sigrid.

När man läser det vackra poemet får man
omvillkorligen i respekt för dess "författare",
särskilt om man icke är känd med den svenska
psalmboken. Ty si, dikten är ett av de mest
upprörande och vederstyggliga plagiat, vi både
sett och hört talas om. Ord för ord avskrift
av gamle hedrlige Johan Olof Wallins psalm-
nummer 392.

Fy skäms Sigrid för ett sådant veder-
styggligt plagiat. Och fy skäms hela Svenska
Amerikanska Postens redaktion för att icke ha
ögonen mer öppna för vad insändarna få in-
fört i Eder tidning.

Vi ha ryktvis hört talas om att något
våldigt stortstillet skall vara i görningen i Win-
nipeg. Det gäller icke mindre än uppförandet
av ett svenskt hus i den "förläpade" svensk-
staden.

Det märkligaste är emellertid att planen
denna gång är lagd på en solid grund vilket
icke alltid brukar vara fallet.

En insändare frågar i denna veckas nummer
av tidningen om den farliga "gifteralpepidemien"
fortfarande härjar i Wadensdistriktet.
Men när insändaren i samma vecka talar om att
han är 60 år gammal så tror Ceres för sin del
icke att det är någon fara på taket. Ty se
Wadensdistriktet vill ha ung blod. Gamla
gubbar få alla vara så gods och hålla sig i
skinet, även om gummorna icke skulle vara
med.

Vi firade Svenska Flaggnas Dag i on-
sdags. Hemma gav Kung Gustaf en massa
föreningar lika många flaggor. Här var det
bara Free Press i Winnipeg som hissade den
vackra blågula duken. Till och med Svenska
Konulatet i Winnipeg gånge sig bakom Royal
Trust Company's meterjocka murar. Med
den svenska flaggan. Om nu Kungl. Sven-
ska Konulatet i Winnipeg en gång har en
svensk flagga. Vi tillåta oss starkt betvivla
detta. (Vilket kan tjäna som en upplysning
för Svensktisvarna i Moder Sveas famn).

Svenskarna kunna icke hjälpa att i de of-
ficiella pamfletter och program, som i dagarna
utsänts av C. P. R. en liten öst och rar
"Pike fra Norge" blivit omkrinsad till svensk-
ska. Det får stå för C. P. R:s räkning. Men
däremot kunna vi mycket väl förstå bolagets
reklamkontor. Då de trodde hon var svensk.
Hon är nämligen räsande söt. Och det brukar
ju svenskarna vara.

Ja, vi ses igen.

CERES.



Försiktighet

HAR ingenting att göra med "get-rich-quick"-af-
färsmän — de vilja blott påskynda det beslut
Ni kommer att ångra. En sund penningplacering brä-
kar aldrig.

Denna banks "Savings Department" är under ti-
den en säker och vinstgivande plats för Edra pengar.

The Royal Bank
of Canada

Serving Canada Since 1869

Varmt Vatten

I stora mängder — när än Ni behöver det.
Hydro erbjuder Eder

för \$ 1 kontant

En "Red Seal" eller "Hotpoint immersion" — typ
ELEKTRISK VATTENUPPVARMARE

Isolering och installering färdig
(rörarbeten extra när så behövs)

Renten betalt på låta villkor
VARJE UPPVÄRMNINGAPPARAT GARANTERAD
UNDER ETT ÅR

Kontantpris — "Hotpoint-heater" \$20.50
Kontantpris — "Red Seal Heater" \$19.50

Winnipeg Chas.

55-59 PRINCESS ST.

Telefoner
848 132.
848 133

Idrotten enar det tyska folket.

En intervju med rikspresident von Hindenburg.

I S. D. S. läste man nyligen en in-
tervju med rikspresidenten von Hin-
denburg, som alltid med största in-
teresse följt strävandena i sitt land
att genom idrottens utbredning söka
återförvärva åt tyska folket det mätt
av hälsa och fysisk sundhet, som be-
rövades det genom kriget och umbä-
randena i dess följde.

Idrotten skall ersätta krigstjänsten
och i Tyskland ser man som i intet
annat land, U. S. A. ej undantaget,
förtäfliga idrottsanläggningar växa
upp. Hindenburg, ännu stark och
reslig i ålderns höst, är själen i det
arbete på sitt lands inre återupp-
byggande. Trots sina 80 år behå-
skar han ännu varje muskel i sin väl-
diga kropp. Självtillskrifter han sin
spänstighet dels sitt orubbliga lugn
dels också de gymnastiska övningarna,
som visserligen nu vid 80 år äro
något mindre ansträngande men i al-
la fall företagas lika regelbundet som
i 18 års ålder.

Hindenburg har för förverkligan-
det av sin plan att göra ett idrotts-
folk av tyskarna vid sin sida dr.
Theodor Lewald. Dr. Lewald arbe-
tade på detta område redan under
Hindenburgs föregångare Friedrich
Ebert, den tyska republikens förste
president. — "Låt bara Lewald befä-
ta allt för Er", sade han till intervju-
aren, "han känner i grunden våra planer".

På presidentens upmaning förklarade
sedan Lewald utförligt, hur Tyskland
tänkte uppnå den högsta möjliga
kroppsliga fälländningen för
sitt folk. Dr. Lewald är ordförande i
"Des Bundesausschuss für Leibes-
übungen".

Detta utskott har utvecklat ur den
kommitté, som 1895 tillställes för
Tysklands deltagande i de första mo-
derna olympiska spelen. För närva-
rande företräder det 30,900 skilda
föreningar med över fyra miljoner
medlemmar.